

VIVA^{CELL} MTS

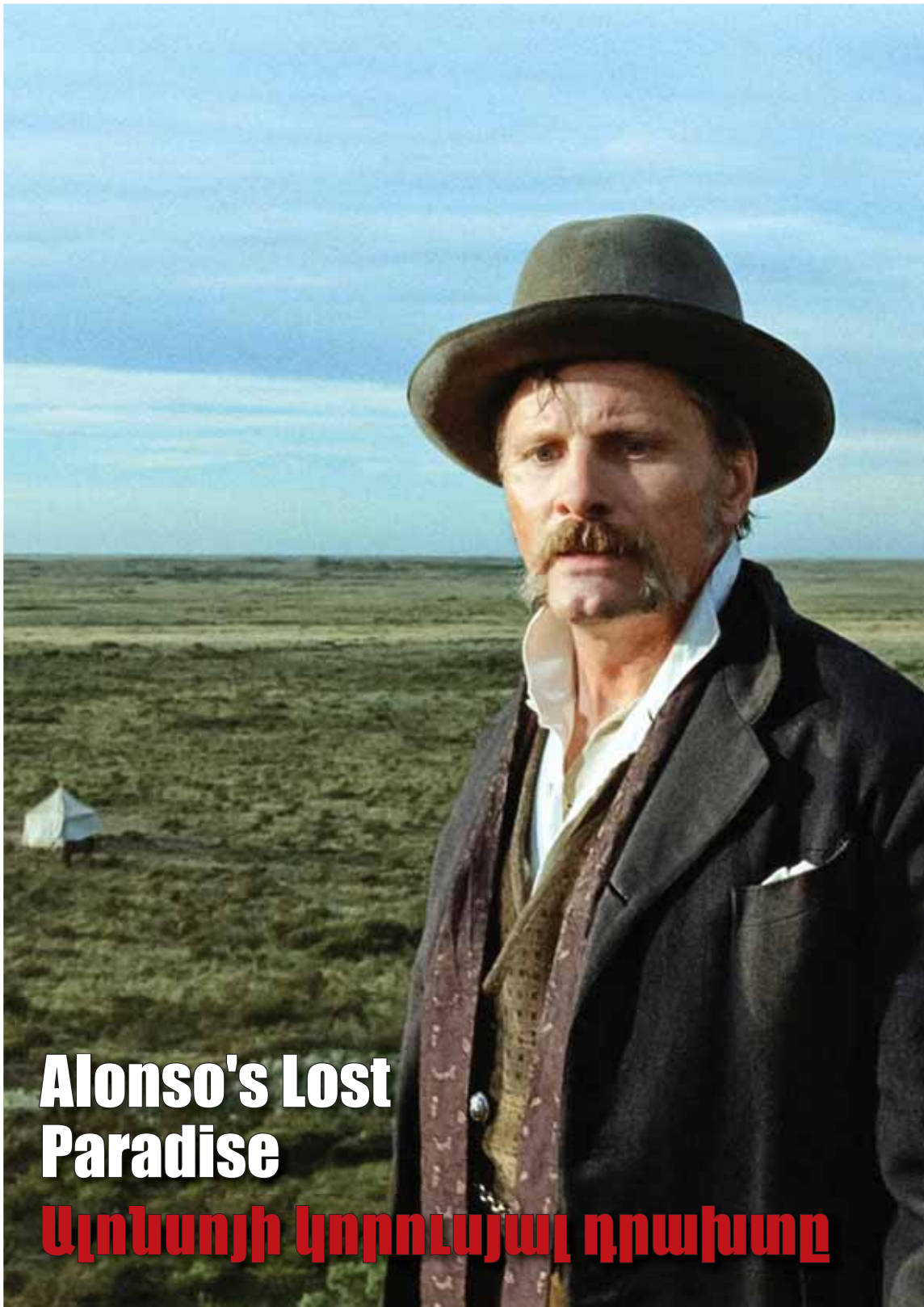

ՕՐԱԹԵՐԹ

DAILY

DAY 5, THURSDAY, JULY 17

Alonso's Lost Paradise

Ալոնսոյի կորուսյալ դրախտը

>> 3
Հայաստան-
Թուրքիա
կինոհարթակ

>> 4
Մենավոր
մարդու
բերկրանքը

Հարցազրույց.
Ամոս Գիտայ

>> 5
Interview:
Amos Gitai

>> 6
Still Life:
Dying Alone

>> 7
Armenia-Turkey
Cinema
Platform

2 | Ծրագիր/program

17 հուլիսի/ 17 july

<p>Մոսկվա կինոթատրոն, Կապույտ դահլիճ/ Moscow Cinema, Blue Hall</p>	<p>Մոսկվա կինոթատրոն, Կարմիր դահլիճ/ Moscow Cinema, Red Hall</p>	<p>Մոսկվա կինոթատրոն, Փոքր դահլիճ 1/ Moscow Cinema, Small Hall 1</p>	<p>Մոսկվա կինոթատրոն, Փոքր դահլիճ 2/ Moscow Cinema, Small Hall 2</p>	<p>Նաիրի կինոթատրոն/ Nairi Cinema</p>	<p>Հ. Մալյանի անվան կինոդերամայի թատրոն/ Theater-Studio of Cinema Artists After H. Malyan</p>
<p>10:00, 20:00</p> <p>Դրասխային երկիր/Jauba Լիսանդրո Ալոնսո/Lisandro Alonso <i>Arg/108/FC</i> Lang.: Danish/Spanish Subt.: English</p>	<p>10:00</p> <p>Թևանիկ/Tevanik Ջիվան Ավետիսյան/Jivan Avetisyan <i>Arm-Ltu/81/AP</i> Lang.: Armenian Subt.: English</p>	<p>10:00, 19:00</p> <p>Ռուսական ձմեռ/Russian Winter Քրիստինա Պիկի, Սանդիա Դեյսի Սանդարամ, Բենի Ջաքերո, Դիտեր Դեսվարտ, Տրիստան Դոյ, Բենյամին Տուգա-Ռիտեր/ Cristina Picchi, Sandhya Daisy Sundaram, Benny Jaberger, Dieter Deswarte, Tristan Daws, Bernadett Tuza-Ritter <i>Rus/90/DC</i> Lang.: Russian Subt.: English</p>	<p>10:00</p> <p>Շուն եղբայր/Brother Dog Մարիա Ջոնսոն/Maria Zbaska <i>Pol/30/SC</i> Lang.: Polish Subt.: English Թալիսման, գիր անողը/Taweez – The Talisman Writer Ալի Հաքիմ/Ali Hakim <i>Tur/20/SC</i> Lang.: Dari Subt.: English Աբդերահման/Abderrahman Էլիաս Սթաքի/Elías Staxi <i>Fra/20/SC</i> Lang.: French Subt.: English</p>	<p>13:00</p> <p>Այ Կեյլեյ, երբեք ներում մի խնդրիր/Ai WeiWei: Never Sorry Ալիսոն Բլեյման/Alison Clayman <i>Deu/91/CCS</i> Lang.: English/Mandarin Subt.: English and Armenian</p>	<p>14:00</p> <p>Օնս Կայր Բան/Once Upon Another Time Ալեքսանդր Բաև/Alexandr Baev <i>Geo/30/FoCa</i> Lang.: Georgian Subt.: English Մի ձիու երկու կողմը/Two Sides of One Horse Տատյանա Սոբոլևա/Tatyana Soboleva <i>Rus/35/FoCa</i> Lang.: Russian Subt.: English</p>
<p>12:30</p> <p>Ցեղը/The Tribe Միրոսլավ Սլաբոշչիկ/Myroslav Slaboshchychuk <i>Ukr/132/FC</i> Sing Language</p>	<p>12:00</p> <p>Հարություն/Resurrection Ալեն Մանուկյան/Alen Manukyan <i>Arm/12/AP</i> Lang.: Armenian Subt.: English Կյանքը նորից սկսել, շիրիմում պատմություն/To start life anew. A true story Իվան Տվերդովսկի/Ivan Tverdovskiy <i>USA-Rus/97/AP</i> Lang.: Russian Subt.: English</p>	<p>12:00, 17:00</p> <p>Մեղակապիղ/The Beekeeper Մանու Խալիլ/Mano Khalil, <i>Che/107/DC</i> Lang.: Kurdish/Swiss/German Subt.: English</p>	<p>12:00</p> <p>Փախուստ/The Runaway Ժան-Բեռնար Մարլեն/Jean-Bernard Marlin <i>Fra/23/SC</i> Lang.: French Subt.: English Բոլոր հնարավոր միջոցներով/By Any Means – Available Շարլոթ Շյոլեր/Charlotte Schöler <i>Fra-Dnk/16/SC</i> Lang.: French/Danish Subt.: English Նախանձ/Jealousy Վլադիմիր Խարչենկո-Կուլիկովսկի/Vladimir Kharchenko-Kulikovsky <i>Rus/22/SC</i> Lang.: Russian Subt.: English</p>	<p>15:00</p> <p>Սեմինար Ռիչարդ Պենյայի հետ/Workshop with Richard Peña</p>	<p>16:00</p> <p>Նախքան մեռնելու/Before I Die Սուրեն Թադևոսյան/Suren Tadevosyan <i>Arm/23/IE</i> Lang.: English Subt.: Armenian Զմեռյալ իսկանդր/Winter Apple Արմեն Ռոնով/Armen Ronov <i>Arm-Tur-Rus/61/IE</i> Lang.: Armenian Subt.: English</p>
<p>15:00</p> <p>Բեմահարակ/Platform Ջյա Չժանգե/Jia Zhangke <i>Chn/143/R</i> Lang.: Chinese Subt.: English and Armenian</p>	<p>16:00</p> <p>Խամամոժ/Chantrapas Օթար Իոսելիանի/OTAR Ioseliani <i>Fra-Geo/122/R</i> Lang.: French/Georgian Subt.: English and Armenian</p>	<p>14:00</p> <p>Նախաճաշից առաջ/Before Breakfast Ամինա ժաման/Amına Zhaman <i>USA/23/FAB</i> Lang.: English Subt.: Armenian Աս ձկնիկ/Little Black Fish Ազրա Դենիզ Օքայ/Azra Deniz Okyay, <i>Tur/28/FAB</i> Lang.: Armenian/French/Turkish Subt.: English and Armenian</p>	<p>16:00</p> <p>Մագլենի ուսուցիչ/The English Teacher Նինո Օրյոնիկիան, Վանո Արսենիսիվի/Նինո Օրյոնիկիան, Վանո Արսենիսիվի/Nino Orjoniakidze, Vano Arsenishvili <i>Geo/56/FoCa</i> Lang.: Georgian Subt.: English</p>	<p>18:00</p> <p>Սիրիր ինձ/Love Me Մարիա Էր Գորբաչ, Մեհմեթ Բահադիր Էր/Մարյա Ն. Գորբաչ, Mehmet Bahadır Er <i>Ukr-Tur/90/FAB</i> Lang.: Ukrainian/Turkish/Russian/English Subt.: English and Armenian</p>	<p>18:00</p> <p>Մեր գյուղը/Our Village Ելենա Արշակյան/Yelena Arshakyan <i>Arm/96/IE</i> Lang.: Armenian Subt.: English</p>
<p>18:00</p> <p>Նախորդորտ/Still Life Ուբերտո Պասոլինի/Uberto Pasolini <i>UK-Ita/87/FC</i> Lang.: English Subt.: Armenian</p>	<p>18:30</p> <p>Փուռը/The Thorn Սուրեն Բաբայան/Suren Babayan <i>Arm/68/AP</i> Lang.: Armenian Subt.: English</p>	<p>15:30</p> <p>Խաչերով/Crossroads Անաստասիա Միրոշնիչենկո/Anastasiya Miroshnichenko <i>Blr-Swe/69/FAB</i> Lang.: Russian Subt.: English</p>	<p>16:00</p> <p>Ազգերի միջոցով/A Night at Parajanyan's Museum Ռոման Բալայան/Roman Balayan <i>Ukr/23/P</i> No Dialogues Փարաջանյանի վերջին կոլաժ/Parajanov, the Last Collage Ռուբեն Գեյրյոյանտ/Ռուբեն Գեյրյոյանտ/Ruben Gevorgyants <i>Arm-Fra/70/P</i> Lang.: Armenian/French Subt.: English and Armenian</p>	<p>20:00</p> <p>Ավետյայի երկիր/Promised Land Ամոս Գիտայ/Amos Gitai <i>Isr-Fra/88/R</i> Lang.: Arabic/Hebrew/Russian/English/German Subt.: English and Armenian</p>	<p>20:00</p> <p>Հանդիպում Հասմիկ Կարապետյանի հետ/Meeting with Hasmik Karapetyan</p>
<p>22:00</p> <p>Բարբարոս երկիր/Barbaric Land Երվանդ Ջախիկյան, Անջելա Ռիչի Լուկի/Երվանդ Գիանիկյան, Անջելա Էլլի Լուչի/Ervand Gianikian, Angela Ellici Luchhi <i>Fra/65/YP</i> Lang.: French/Italian Subt.: English and Armenian</p>	<p>20:00</p> <p>Ազատ գոտի/Free Zone Ամու Գիտայ/Amos Gitai <i>Isr-Bel-Fra-Esp/90/R</i> Lang.: English/Hebrew/Arabic/Spanish Subt.: English and Armenian</p>	<p>21:00</p> <p>Բաժանորդը ժամանակավորապես անհասանելի է/The Subscriber is Temporarily Unreachable Արման Երիցյան/Arman Yeritsyan <i>Arm-Rus/22/AP</i> Lang.: Armenian Subt.: English Ենք ուղղակի ուզում էինք երջանիկ լինել/We Just Wanted to be Happy Սեգ Կիրակոսյան/Seg Kirakosyan <i>Arm/56/AP</i> Lang.: Armenian Subt.: English</p>	<p>18:00</p> <p>Նախանձ/Jealousy Վլադիմիր Խարչենկո-Կուլիկովսկի/Vladimir Kharchenko-Kulikovsky <i>Rus/22/SC</i> Lang.: Russian Subt.: English</p>	<p>22:00</p> <p>Մագլենի ուսուցիչ/The English Teacher Նինո Օրյոնիկիան, Վանո Արսենիսիվի/Նինո Օրյոնիկիան, Վանո Արսենիսիվի/Nino Orjoniakidze, Vano Arsenishvili <i>Geo/56/FoCa</i> Lang.: Georgian Subt.: English</p>	<p>20:00</p> <p>Ավետյայի երկիր/Promised Land Ամոս Գիտայ/Amos Gitai <i>Isr-Fra/88/R</i> Lang.: Arabic/Hebrew/Russian/English/German Subt.: English and Armenian</p>
<p>Մոսկվա կինոթատրոն, Ամառային դահլիճ/ Moscow Cinema, Summer Hall</p>	<p>22:00</p> <p>Ջերբազատում/Release Ռոման Մուշեղյան/Roman Musheghyan <i>Arm/10/AP</i> No Dialogues Թևանիկ/Tevanik Ջիվան Ավետիսյան/Jivan Avetisyan <i>Arm-Ltu/81/AP</i> Lang.: Armenian Subt.: English</p>	<p>21:00</p> <p>Բաժանորդը ժամանակավորապես անհասանելի է/The Subscriber is Temporarily Unreachable Արման Երիցյան/Arman Yeritsyan <i>Arm-Rus/22/AP</i> Lang.: Armenian Subt.: English Ենք ուղղակի ուզում էինք երջանիկ լինել/We Just Wanted to be Happy Սեգ Կիրակոսյան/Seg Kirakosyan <i>Arm/56/AP</i> Lang.: Armenian Subt.: English</p>	<p>20:00</p> <p>Մագլենի ուսուցիչ/The English Teacher Նինո Օրյոնիկիան, Վանո Արսենիսիվի/Նինո Օրյոնիկիան, Վանո Արսենիսիվի/Nino Orjoniakidze, Vano Arsenishvili <i>Geo/56/FoCa</i> Lang.: Georgian Subt.: English</p>	<p>22:00</p> <p>Մագլենի ուսուցիչ/The English Teacher Նինո Օրյոնիկիան, Վանո Արսենիսիվի/Նինո Օրյոնիկիան, Վանո Արսենիսիվի/Nino Orjoniakidze, Vano Arsenishvili <i>Geo/56/FoCa</i> Lang.: Georgian Subt.: English</p>	<p>20:00</p> <p>Ավետյայի երկիր/Promised Land Ամոս Գիտայ/Amos Gitai <i>Isr-Fra/88/R</i> Lang.: Arabic/Hebrew/Russian/English/German Subt.: English and Armenian</p>
<p>21:00</p> <p>Ապահի գեղեցիկ մարդիկ/Such Beautiful People Դմիտրո Սոխոլսկի/Dmytro Mosyeyev <i>Ukr/94/FAB</i> Lang.: Ukrainian Subt.: English and Armenian</p>	<p>22:00</p> <p>Սառ/Star Աննա Մելիկյան/Anna Melikyan <i>Rus/128/AP</i> Lang.: Russian Subt.: English</p>	<p>21:00</p> <p>Բաժանորդը ժամանակավորապես անհասանելի է/The Subscriber is Temporarily Unreachable Արման Երիցյան/Arman Yeritsyan <i>Arm-Rus/22/AP</i> Lang.: Armenian Subt.: English Ենք ուղղակի ուզում էինք երջանիկ լինել/We Just Wanted to be Happy Սեգ Կիրակոսյան/Seg Kirakosyan <i>Arm/56/AP</i> Lang.: Armenian Subt.: English</p>	<p>20:00</p> <p>Մագլենի ուսուցիչ/The English Teacher Նինո Օրյոնիկիան, Վանո Արսենիսիվի/Նինո Օրյոնիկիան, Վանո Արսենիսիվի/Nino Orjoniakidze, Vano Arsenishvili <i>Geo/56/FoCa</i> Lang.: Georgian Subt.: English</p>	<p>22:00</p> <p>Մագլենի ուսուցիչ/The English Teacher Նինո Օրյոնիկիան, Վանո Արսենիսիվի/Նինո Օրյոնիկիան, Վանո Արսենիսիվի/Nino Orjoniakidze, Vano Arsenishvili <i>Geo/56/FoCa</i> Lang.: Georgian Subt.: English</p>	<p>20:00</p> <p>Ավետյայի երկիր/Promised Land Ամոս Գիտայ/Amos Gitai <i>Isr-Fra/88/R</i> Lang.: Arabic/Hebrew/Russian/English/German Subt.: English and Armenian</p>
<p>23:00</p> <p>Չիրկվածը/The Unsaved Իգոր Կոբելանսկի/Igor Cobleanski <i>Rom/82/FAB</i> Lang.: Romanian/Russian Subt.: English and Armenian</p>	<p>21:00</p> <p>Սառ/Star Աննա Մելիկյան/Anna Melikyan <i>Rus/128/AP</i> Lang.: Russian Subt.: English</p>	<p>21:00</p> <p>Բաժանորդը ժամանակավորապես անհասանելի է/The Subscriber is Temporarily Unreachable Արման Երիցյան/Arman Yeritsyan <i>Arm-Rus/22/AP</i> Lang.: Armenian Subt.: English Ենք ուղղակի ուզում էինք երջանիկ լինել/We Just Wanted to be Happy Սեգ Կիրակոսյան/Seg Kirakosyan <i>Arm/56/AP</i> Lang.: Armenian Subt.: English</p>	<p>20:00</p> <p>Մագլենի ուսուցիչ/The English Teacher Նինո Օրյոնիկիան, Վանո Արսենիսիվի/Նինո Օրյոնիկիան, Վանո Արսենիսիվի/Nino Orjoniakidze, Vano Arsenishvili <i>Geo/56/FoCa</i> Lang.: Georgian Subt.: English</p>	<p>22:00</p> <p>Մագլենի ուսուցիչ/The English Teacher Նինո Օրյոնիկիան, Վանո Արսենիսիվի/Նինո Օրյոնիկիան, Վանո Արսենիսիվի/Nino Orjoniakidze, Vano Arsenishvili <i>Geo/56/FoCa</i> Lang.: Georgian Subt.: English</p>	<p>20:00</p> <p>Ավետյայի երկիր/Promised Land Ամոս Գիտայ/Amos Gitai <i>Isr-Fra/88/R</i> Lang.: Arabic/Hebrew/Russian/English/German Subt.: English and Armenian</p>

Թումո ստեղծարար տեխնոլոգիաների կենտրոն/ Tumo Center For Creative Technologies

Ջարե լալ/The Stone Cross Լեոնիդ Օսիկա/Leonid Osyka
Ukr/77/UPC
Lang.: Ukrainian Subt.: English and Armenian

Մենավոր գայլը/Lone Wolf Ռոման Բալայան/Roman Balayan
Ukr/77/UPC
Lang.: Russian Subt.: English

Հանդիպում Մասն Կոգուշվիլի հետ/Meeting with Levan Kogushvili

Երևանյան գիշերներ/Պողոսյան այգիներում/ Yerevan Nights at Poghosyan Gardens

Ազատության կանգ/Beats of Freedom Վոյչեխ Սլոտա, Լեշեկ Վոյչեխ Սլոտա, Լեշեկ Վոյչեխ Սլոտա, Լեշեկ Վոյչեխ Սլոտա, Լեշեկ Վոյչեխ Սլոտա, Լեշեկ Վոյչեխ Սլոտա
Pol/78/SC
Lang.: Polish Subt.: English and Armenian

GOLDEN APRICOT DAILY

Գլխավոր խմբագիր՝ Յուր Բրոերեն

Օրագրերի համակարգող՝ Արթուր Վարդիկյան

Աշխատակազմ՝ Անաստասիա Կոստիանո, Նիկե Կայտեմեզ

Տեղեկատվություն՝ Մարիա Թորմազյան, Միլան Մարգարյան, Նանե Մահալյան, Արմեն Օհանյան, Գոռ Բաղդասարյան

Սրբագրիչներ՝ Մարինե Վարախանյան, Ռիմա Աղեկյան

Լուսանկարիչ՝ Սոնա Անդրեասյան

Գիլգրաներ՝ Գայանե Գրիգորյան

Գլխավոր խորհրդատու՝ Պիտեր վան Բուերեն

Տպագրված է «Սոլյան Տպան» ՍՊԸ-ում

Editor-in-chief: Joost Broeren

Armenian coordinator: Artur Vardikyan

Staff: Anastasia Costianu, Nienke Huitenga

Contributors: David Vardazarian, Michael Margaryan, Maria Tokmajyan, Gor Baghdasaryan

Photographer: Sonja Andreasyan

Design: Gayane Grigoryan

General Supervising Manager: Peter van Bueren

Printer: "Noyyan Tapan" Ltd.

Բոլոր հնարավոր միջոցներով/By Any Means – Available Շարլոթ Շյոլեր/Charlotte Schöler
Fra-Dnk/16/SC
Lang.: French/Danish Subt.: English and Armenian

Փախուստ/The Runaway Ժան-Բեռնար Մարլեն/Jean-Bernard Marlin
Fra/23/SC
Lang.: French Subt.: English and Armenian
Շուն եղբայր/Brother Dog Մարիա Ջոնսոն/Maria Zbaska
Pol/30/SC
Lang.: Polish Subt.: English and Armenian

Երազանքների պատը/The Wall of Dreams Արմեն Խաչատրյան/Armen Khachatryan
Arm/44/P
Lang.: Armenian Subt.: English

Պումկա/Dumka Սերգեյ Փարաջանյան/Sergei Parajanov
Ukr/25/T
No Dialogues
Նատալյա Ուծիկ/Natalya Uzhiv Սերգեյ Փարաջանյան/Sergei Parajanov
Ukr/36/T
Lang.: Ukrainian Subt.: English and Armenian

Համագործակցության դասֆորմ

Երևի երեկոյան եզրափակվեց Հայ-թուրքական վեցերորդ կինոպատժորմի աշխատանքը, որը տեղի էր ունենում հուլիսի 14-16-ը «Ոսկե ծիրանի» շրջանակներում: Լույս երեկո հայտարարվեց հաղթողը: Ներկայացված 10 նախագծից ժյուրին առաջին մրցանակը տվեց «Պաստեյի աղոտ նկարը» նախագծին: Նրա հեղինակ՝ թուրք ռեժիսոր ու պրոդյուսեր Սևրա Ուսանողլուին շնորհվեց 10 հազար ԱՄՆ դոլար, որը կօգնի այս կինոնախագիծը վերածել լիարժեք ֆիլմի: Հատուկ հիշատակման արժանացավ նաև Մետուք Թուֆանի «Չուհայանի քայլերով» նախագիծը:

«Ծիածան»

Հայաստան-Թուրքիա կինոպատժորմը ստեղծվել է նպատակ ունենալով հաստատել մի համակարգ, որի շնորհիվ երկու երկրների կինոգործիչները հնարավորություն կունենան համագործակցել և միասին ֆիլմեր արտադրել: Պատժորմն իրականացվել է «Անադոլու Քուլթուր» ՀԿ-ի և «Ոսկե ծիրան» երևանյան միջազգային կինոփառատոնի նախաձեռնությամբ:

Կինոն օգտագործելով որպես սցեհայական և մշակութային երկխոսության միջոց՝ Հայ-թուրքական կինոպատժորմը հանդիսանում է աշխատանքային հարցով երկու երկրների պրակտիկ կինոմասնագետների համար: Կինոպատժորմի աշխատանքն ուղղված է կարճամետրաժ և լիամետրաժ ֆիլմերի նախագծերի զարգացմանը, փորձի փոխանակմանը, ինչպես նաև կինոյի բոլոր ասպարեզներում համագործակցության ընդլայնմանը:

Վերջին հինգ տարիների ընթացքում Հայ-թուրքական կինոպատժորմը ֆինանսավորել է 15 կարճամետրաժ և վավերագրական կինոնախագիծ:

գիծ, որոնցից շատերը հետագայում զգալի հաջողություններ են գրանցել միջազգային կինոասպարեզում: Օրինակ, Դերյա Դուրմազի և Էմինե Յիդիրմի «Ծիածան» կարճամետրաժ մանկական ֆիլմը, բոլորովին վերջերս լույս տեսնելով, արդեն հասցրել է մրցանակ ստանալ Կաննի կինոփառատոնի հատուկ ծրագրում և լինելով և Տոկիոյի մանկական ֆիլմերի փառատոնի բացման ֆիլմը: Նշանակալի փառատոնային կյանք է ապրում նաև Լուսին Դիբրի «Սարդանյուկ» լիամետրաժ վավերագրականը, որը, ի դեպ, ճանաչվել էր 2013 թվականի «Ոսկե ծիրան» կինոփառատոնի լավագույն հայկական վավերագրություն, իսկ այժմ ներառված է մի շարք հեղինակալի կինոփառատոնների մրցութային ծրագրերում:

Այս տարվա «Ոսկե ծիրանի» շրջանակներում ցուցադրվում են Հայ-թուրքական կինոպատժորմի կողմից վերջին երկու տարում ֆինանսավորված երկու ֆիլմ՝ Դերյա Դուրմազի «Ծիածան» և Դերմի Աբքայաի «Հող» կինոնկարները: Հուսանք, որ այս տարվա հաղթողներին էլ կունենան հաջող տարվա փառատոնի էկրանների: **ԳԲ**

«Ծիածան», ռեժ. Դերյա Դուրմազ, Հայաստան / Թուրքիա, «Մոսկվա» կ/թ, Փոքր դահլիճ 1, 19.07 (13:00)
«Հող», ռեժ. Դերմի Աբքայա, Թուրքիա, «Մոսկվա» կ/թ, Փոքր դահլիճ 1, 19.07 (13:00)

Վարպետության դաս

Կինոփառատոնային այսօրվա՝ հուլիսի 17-ի իրադարձություններից առաջարկում ենք մասնակցել Ռիչարդ Պենյայի «Աֆրո-մերիկյան անկախ կինոյի սկզբնավորումը» թեմայով վարպետության դասին, որը տեղի կունենա «Նաիրի» կինոթատրոնում, ժամը 15:00-ին:

Տեսահայաց

Ժամը 16:00-ին «Մոսկվա» կինոթատրոնի Կարմիր դահլիճում տեղի կունենա ռեժիսոր Լևոն Կոզաբաշյանի կողմից ֆիլմերի հետահայաց ցուցադրությունների ծրագրի բացումը՝ «Լուսամուտ» ֆիլմով: Ֆիլմն արժանացել է Ժյուրիի հատուկ մրցանակի՝ «Մար դել Պլատայի ՄԿՓ»-ում (Արգենտինա, 2010):

Դասախոսություն-հանդիպում

Ժամը 17:30-ին Թումայում կինոարվեստի իր գաղտնիքները կբացահայտի վրաց ռեժիսոր Լևոն Կոզաբաշյանը: Այս տարի «Ոսկե ծիրան» շրջանակներում կցուցադրվի նրա «Կուր ժամապարտություններ» ֆիլմը, որը եւ քաղաքային մրցանակների կրող է, 2013-ին արժանացել է Ժյուրիի հատուկ մրցանակի Արու Դուրմի ՄԿՓ-ում, 2014-ին լավագույն ֆիլմի, քաղաքային ռեժիսորական աշխատանքի համար FIPRESCI-ի մրցանակի Մոսկվայի ՄԿՓ-ում:

Երևանյան գիշերներ

Որպես համեմի փառատոնային օրվա ավարտ՝ առաջարկում ենք գովաճառի ցերեկու տապալի և Պողոսյան պահեստում ժամը 22:00-ին դիտել «Սոցիալական փափուկությունների կինո» ծրագրում ընդգրկված «Ազատության կայքը» ֆիլմը (ռեժիսորներ՝ Վաչեկ Սյուսա և Լեւել Գոնիսկի):

Աստղը՝ հետնախորշերից

«Աստղ», ռեժ. Աննա Մելիքյան, Ռուսաստան (Հայկական համայնապատկեր), «Մինեմա սթար», 17.07 (19:00)

Հայագի մոսկվաբնակ ռեժիսոր Աննա Մելիքյանի «Աստղ» ֆիլմը պատմում է երկու կանանց պատմություն՝ ժամանակակից իրականության մեջ: Նրանցից մեկը՝ Մաշան, երիտասարդ ամբիցիոզ անձնավորություն է, ով ցանկանում է ամեն գնով հասնել ճանաչման և արժանանալ դերասանական փառքի դափնեկրի: Ըստ Մաշայի՝ այսօր հաջողակ մոդել կամ դերասանուհի դառնալու համար անհրաժեշտ է անհրաժեշտ պայմանը գեղեցիկ արտաքինն է: Մնացյալ ամեն ինչ երկրորդական է: Նա ամբիցիոզ դիմում է պլաստիկ վիրահատությունների շարքում վերափոխելով իր մարմինը գանգազան մասերը: Իսկ գուժար հայրաթիւրու համար դիմում է բոլոր հնարավոր ու անհնարին միջոցներին, օգտագործում բոլոր նրանց, ովքեր իր կողքին են: Հակասակ բարձր ձգտումներին՝ Մաշայի կյանքն ամենին էլ չի հիշեցնում բարձրաշխարհիկ կեցություն: Ավելի շուտ՝ անմեղոն գոյություն պարզապես համոզման փոխարին պատարանի: Թվում է, թե սա է ժամանակակից երիտասարդ աղջկա երջանկության բանաձևը:

Մրան գուգահե՛ն՝ Կրանին է Մոսկվայի արևմտյան մասում գտնվող Ռուբլյովկայի վերնախավի առօրյան: Եվ եթե համեմք այստեղից փողի և նյութական բարեկեցության շղարշը, ապա այս իրականությունը եւ առանձնապես ոչնչով չի տարբերվի արվարձանների կյանքից: Այս աշխարհում տեղն ու տիրակալը փողն է: Եթե փող ունես, մարդ ես, կարող ես պատկերասրահ բացել կամ էլ բարեգործական հիմնադրամ անտոնների համար: Ինչո՞ւն միջոցներ՝ արդարացիներ ինքը թե՛ և թո՛ գոյանել: Տե՛նց այստեղ են ապրում օլիգարխը, նրա կինը՝ Ռիտան և օլիգարխի որդին՝ Նայսին կնոջից: Ռիտան շատ է ուզում հողիման, բայց ապարդյուն: Եվ մի օր էլ իմանում է, որ հիվանդ է շատ հազվագյուտ, ծանր ու անբուժելի հիվանդությամբ: Տե՛նց այս վայրկյանից բոլորն ու ամեն ինչ դադարում են որևէ նշանակություն ունենալ նրա համար, ինչի արդյունքում ամուսինը վերցնում է նրան տնից:

Ծանոթանալով Ռիտայի հետ՝ Մաշան հրավիրում է նրան իր հետ ապրելու: Միասին ասես նոր կյանք են սկսում՝ փորձելով պարզապես վայելել ամեն մի պահը՝ ինչպես վերջինը: Մաշան էլ հենց Ռիտան է՝ 10 տարի հեռու, երբ նա կեսփորն փառքի և ճանաչման, կեսփորնի սերտափայլ ամազների շապիկներին, կեսփորն Բոնոյի ընկերուհու դերն ու ապա կանցնի ընդհատակ, որով հետո նրա օլիգարխ ամուսինը կփակի նրան ոսկե վանդակում: Դե իսկ հիմա էլ ուզածի չափ փող կունենա, բայց նրան բոլորովին այլ բնույթի վերափոխություններ անհրաժեշտ կլինեն... **ՄԳ**

Գայլային կյանքի դիմակը

«Մենք ուղղակի ուզում էինք երջանիկ լինել», ռեժ. Սեգ Կիրակոսյան, Հայաստան, (Հայկական համայնապատկեր), «Մոսկվա» կ/թ, Փոքր դահլիճ 1, 17.07 (21:00)

«Լայրիստա», սակ է թե՛ Փարոս կամ Լույսի սուն հիմնադրամի ապաստարանը մի վայր է, որտեղ մերօրյա սցեհայական անարդարության ու ընտանեկան բռնության գոհ դարձած կանանց, միայնակ մայրերին տրվում են տանիք ու ծածկ, հաց հանապազօրյա, խնամք ու կարեկցանք: Սեգ Կիրակոսյանի «Մենք ուղղակի ուզում էինք երջանիկ լինել» վավերագրության հանդիսակալը հարցազրույցների միջոցով ծանոթանում է ապաստարանում գտնվող կանանց տիպիկ պատմություններին. մեկի ամուսինը խաղաղ է, մյուսինը՝ հարբեցող, մեկ ուրիշին հարազատ թույլն է հայրական օջախից դուրս արել: Բայց ֆիլմի առանցքում նրանցից մեկի՝ Քրիստինայի արտասովոր պատմությունն է:

Տեղափոխվելով պարզվում է, որ երկու տարի առաջ

Հակոբ անունով մի տղա սկսվում էր նրան է զանգել, բայց պատահականությունը դարձել է ճակատագրական. հետախուսազրույցները վերադառնել են հետակ սիրավեպի: Նրանց հանդիպումը կայացել է բանտում, քանի որ Հակոբը կալանավոր է: Այստեղ էլ ամուսնացել են, անցկացրել ամուսնական առաջին գիշերը, և երբ Քրիստինան հղիացել է, թե՛ տղայի և թե՛ աղջկա հարսպատկեր, հասարակական խարանցի և սցեհայական խնդիրներից խուսափելու համար, հղի աղջկան դուրս են արել իրենց տներից: Աղյուս Բրիստինան հայտնվել է կանանց ապաստարանում: Ամուսիններն արդեն որդեկ են իրենց առաջնեկի անունը դնել Աննի կալանավայրում միասին դիտած հեղինակաճ ֆիլմի հերոսուհու անունով: Աննանամայակին, սակայն, տեղի է ունենում, երբ նրանց առաջնեկը ծնվում է «գայլի երայթ» անառողջման, և մորն ու մանկանը պառկում է ևս մեկ դաժան փորձություն՝ արտաքսումը՝ բարեգործ» ապաստարանից:

Նորաստեղծ ընտանիքի կենսապատմությունը մեկ ժամից պակաս տևողությամբ, կյանքի կտրուկ շրջադարձերի բերումով, ապաստարանի սցեհայական գովազդ հիշեցնող հետադարձադարձային ռեպրտաժից դիտարկում է արքայա տերիկ գայլային կյանքի դիմակը պատող ազդու վավերագրություն: **ԹԾ**

4 | մրցույթային ֆիլմեր

Մայրաքեչուկ դրախտային երկրում

«Դրախտային երկիր», ռեժ. Լիսանդրո Ալոնսո, Արգենտինա (Խաղարկային ֆիլմերի մրցույթ), «Մոսկվա» կ/թ, Կապույտ դահլիճ, 17.07 (10:00, 20:00)

Ռեժիսոր Լիսանդրո Ալոնսոյի հինգերորդ գեղարվեստական ֆիլմի «Դրախտային երկիր» առաջին պլանը, որը ներկայացված է որպես նախաբան, արդեն իսկ պարունակում է ֆիլմի ամենակարևոր տարրերը: Կորուսյալ դրախտային առասպելական երկիրը ներկայացնող մի շարք երկամրկերից հետո մեզ են ներկայանում գրված կերպարներ, որոնք նստած են ժայռի վրա, և որոնց հետևում պարագոնյան բնության ընդարձակ դաշտերն են: Այդ կերպարներից մեկը դանիացի կապիտան Գինեսենն է, ով եկել է այս երկիր (ժամանակակից Արգենտինա), կատարելու իր առաքելությունը՝ ճանապարհ բացելու արևմտյան գաղութարկների համար, իսկ մյուսը նրա դուստրն է Ինգելորգը: Ինգը, ինչպես հայրն է նրան փաղաքշարս կոչում, ուզում է շուն պահել, որը մշտապես կողակցեր նրան: Հայրը խտաստում է կատարել նրա ցանկությունը, երբ իրենք վերադառնում Գանինա:

Ֆիլմում այս երկու հերոսներն են հայրն ու դուստրը: Երանց վերադարձը հայրենիք, շան հավատարմությունը և այն գեղեցիկ բնությունը, որը

պատկերել է ֆինն օպերատոր Տիմո Սալմինենը: Ինչ վերաբերում է բովանդակությանը, ապա ֆիլմը բաղկացած է Գինեսենի հուսահատ որոնումներից, որոնք սկսվում են, երբ դուստրն իսպանացի մի գինվորի հետ փախչում է ճամբարից: Ոճի բնորոշ միեմիալիզմը օգտագործվելով երկար ու հիմնականում ստատիկ կադրեր՝ փաստեղ բնավ պատկերներով:

Անուամենայնիվ, Ալոնսոն որոշ չափով հետացել է իր նախնի գործերից: Սա նրա առաջին պատմական ֆիլմն է. ճիշտ է, ֆիլմում ճշգրտված է ժամանակահատվածը, բայց նախնա իրադրությունները տեղի են ունենում 19-րդ դարի վերջին, եվրոպացիների կողմից հարավաֆրիկյան բնիկ ժողովուրդների բնացնման տարիներին: Որքան ավելի հուսահատ են դառնում Գինեսենի որոնումները, որքան ավելի գերիշխող է դառնում բնապատկերը, սկսում է թվալ, թե ժամանակը կանգ է առել: Սա էլ է առանձնահատկություններից մեկը. եթե Ալոնսոյի նախորդ ֆիլմերը չափազանց երկարային էին, իսկ հերոսներն էլ ասես միջնակա լինեին աշխարհիկ հոգեզրի հորձանում, ապա «Դրախտային երկրում» ռեժիսորը ստեղծել է առասպելական, մոյթնական անեծքավածային մթնոլորտ: Եվ երբոր առանձնահատկությունը. սա առաջին դեպքն է, երբ Ալոն-

սոն աշխատել է պրոֆեսիոնալ դերասանի՝ Վիգո Մորթենսենի հետ: Իրենք ծանոթացել են Տրոնդեյի կինոփառատոնում, և ինչպես Ալոնսոն է խոստովանում՝ այդ պահից ի վեր ինք երազել է աշխատել Մորթենսենի հետ: «Իմ այս ցանկությունը կարող եմ համեմատել ֆուտբոլի ազգային հավաքականի կազմում խաղալու երազանքի հետ», - ասում է Ալոնսոն: Մորթենսենին նկատարանելի պահում էր բարդ չէր, որքան կարող է թվալ: Ունենալով ամբիկակցի մայր ու դանիացի հայր՝ Մորթենսենի իր ամբողջ մանկությունն անց է կացրել Արգենտինայում և վարժ տիրապետում է իսպաներենին: Երա կերպարի՝ իսպաներենի վատ արտասանությունը՝ դանիական առգազանությամբ, իսկական մարտահրավեր էր դերասանին համար: «Ինձ թվում է, թե ես իմ հորն եմ նմանակում», - կատակ էր դերասանն այս առթիվ: «Դրախտային երկիր» միեմիալիստական մակերեսի տակ թաքնված են հարուստ գաղափարներ ու մտքեր: Մտքեր գաղութային անցյալի ու դրա ներկա արդյունքների, կյանքի մնացած արժեքների մասին: Այն մասին, թե ինչ է նշանակում դրախտը: Այդ մտքերից ոչ մեկը ֆիլմում հասուն շեշտված չէ. ռեժիսորը թողել է, որ հանդիսատեսն ինքը փորձի իր հայտնաբերի դրանք ֆիլմի հարուստ ու խորհրդավոր հյուսվածքներում: **ՅՔ**

Մեկ օրը՝ երեք դիտանկյունից

«Թևանիկ», ռեժ. Ջիվան Ավետիսյան, Հայաստան/Ատուլիա (Հայկական համայնապատկեր), «Մոսկվա» կ/թ, Կարմիր դահլիճ, 17.07 (10:00, 22:00)

Ռեժիսոր Ջիվան Ավետիսյանի երկրորդ գեղարվեստական ֆիլմը՝ «Թևանիկը», կրկին անդրադարձ է հեղինակի մշտական և սիրած թեմային՝ արցախյան իրականությանն ու պատմությանը: Սա ետևանա ֆիլմ է, որտեղ պատկերվում է Արցախյան պատերազմի մեջ ներքաշված գյուղի մեկ օրվա կյանքը՝ երեք դեռատի գլխավոր հերոսների միջոցով, որանց անուններով էլ ֆիլմը բաժանվում է երեք մասի. «Արամ՝ սոնետ», «Աստղիկ՝ կեփա», «Թևանիկ՝ սաք»: «Թևանիկ» մասի սցենարը գրել է Անդրո Արաբաբյովը՝ 90-ականներից, բայց այն պարզ էլ չի կրթնակարգվել նրա կենդանության օրոք: Ավետիսյանը, շարունակելով համագործակցությունը իր առաջին խաղարկային ֆիլմի սցենարիստ Կարինե Խոդիկյանի հետ, ավելացրել է «Արամ» և «Աստղիկ» մասերը՝ երեք պատմություններ միախառնելով Արաբաբյովի սցենարի հետ:

Պատերազմը բանդում է առաջին պատմության հերոսի՝ Արամի ընտանիքը՝ հակամարտող երկու կողմերում բաղնվող սիրող սրտեր: Երկրորդ պատմության հերոսուհու՝ Աստղիկի ընտանիքի բոլոր տղամարդիկ՝ պապից մինչև եղբայր, մասնակցում են ինքնապաշտպանական մարտերին, իսկ ինքը փորձում է ապրել իր առաջին սերը: Դեռահաս Թևանիկը նորաբնակ գինվոր է, կրակում, շարքից հանում է հակաառևանգությանն ու դառնում օրվա հերոսը, բայց փորձառու հրամանատարը դժգոհ է, որ կորցրել են աշխատող գրաստենիկային տիրանալու հնարավորությունը: Եւ որոշում է Թևանիկի դաս տալ և ստանում է անհավատ հետախուզության, որպես ուղեկցողի: Անտառում պատանին պիտի ստանա իր կյանքի ամենակարևոր դասը, որ կարող է լինել նաև ամենակրկինը:

Ֆիլմում հիմնականում նկարահանվել են մերօրյա կյանքի մի քանի պատմություններ: Երաժշտության հեղինակ է Լատինայի Յուսու Յուսուկան: Սա առաջին խաղարկային լիամետրաժ կինոնկարն է, որտեղ հերոսները հիմնականում խոսում են Արցախյան բարբառով, ինչը հավելյալ հնար է հատրդում ֆիլմին: **ՍՕ**

Մեկավոր մարդու բերկրանքը

«Լատյորնորտ», ռեժ. Ուբերտո Պազոլինի, Մեծ Բրիտանիա/Իտալիա, (Խաղարկային ֆիլմերի մրցույթ), «Մոսկվա» կ/թ, Կապույտ դահլիճ, 17.07 (18:00)

Միայնակ՝ առանց տեղիական կապերի ու ընտանիքի, մարդու կյանքը դրսևում է, իսկ այդ դրսևում վարպետներն պատկերող ռեժիսորը համամարդկային թեմա է կրան բերում: Ուբերտո Պազոլինիի «Լատյորնորտ» ֆիլմը Էռի Մարանոնի մարմնավորած կերպարի՝ Ջոն Մեյի լուս ու անհկատ կյանքի ու տարօրինակ աշխատանքի մասին է:

Ջոն Մեյը ըստարպետարանի աշխատող է: Եւ գրադվում է Լոնդոնում մեծություն մեջ մահացած մարդկանց հուղարկվողությունը, ջանասիրաբար փորձում է գտնել նրանց հարազատներից, ինչ անորոշորեն համոզում զայ քաղմանը: Ուսումնասիրելով մահացածների տները՝ որոշում է, որ եկեղեցում ու ինչ երաժշտության ուղեկցումը նրանց քաղել: Միայնակ Մեյի համար կյանքից հետագաներն ընտանիքի անդամներն են:

րի նման են. նրանց լուսակարները նա պահում է սեփական տանը՝ հաստատվող պարմում: Ջոն Մեյի կյանքի միակախող անդորրը խախտվում է, կարծրացած սովորությունները տեղի են տալիս ու կյանքը կտրուկ փոխվում է հարիեղող Բիլի Ստոքի դեպքն ուսումնասիրելիս: Սեփական գույմարն է ձախտում, գնացքով կլիմատերեր կորում, որ գտնի Բիլիի ընկերներին. չէ՛ որ Բիլի Ստոքի փոխարեն հենց ինքը կարող էր լինել:

Փոքրաթիվ երկխոսությունների, կարդի ստատիկություն, անհկատ մարդու կերպարն ստեղծող դերասանական հիանալի խաղի միջոցով «Լատյորնորտը» պատկերում է փոքր մարդու թռիչքը, կերպարներից պատագությունն ու կյանքի բերկրանքը մի պահ գզգզու ու վայելելու փորձը: Տար շուկուտ, լայն պիտեր, ապագայի անորոշ պատկեր, կկարողանա Ջոն Մեյը ավարտին հասցնել իր ճանփորդությունը: **ՆՍ**

Երկրագնդի բնակիչը

«Փուշը», ռեժ. Սուրեն Բաբայան, Հայաստան (Հայկական համայնապատկեր), «Մոսկվա» կ/թ, Կարմիր դահլիճ, 17.07 (18:30)

Հայ անվանի ռեժիսոր և սցենարիստ Սուրեն Բաբայանի վերջին ֆիլմը՝ «Փուշը», նկարահանվել է Լոնոն ինչոյանի «Շաբաթ, կիրակի» պատմվածքի մոտիվներով: Ֆիլմն սկսվում է ավարտվում է Ուլթ Ռիթմենի հանրահայտ «Խոսի տներներին» Salut au Monde! (Ողջույն աշխարհին) հասկանալի արտասանությամբ, որտեղ ամերիկացի մեծ պրետն սաստիճաններ է հռչակում բոլոր պզգերին ու ժողովուրդներին՝ պրետիկ իմաստավորման ենթարկելով մերօրյա անհրաժեշտ կարգախոսը. բոլորս տարբեր ենք և բոլորս հավասար:

Շենց նրա տողերն է արտասանում ֆիլմի գլխավոր հերոսը՝ Փուշը (Ժան Լշանյանով), երկաթուղու ինքնաշարժ տվեստակամավալ պանախի, և սամոնը հազվի ավարտած մի անհայտ սարճանակալողից մնացածու կրակոց է ստանում լյարդից: Երկնային ու երկրային կյանքի սահմանագծին հայտնված մահանքերի տեսիլները մարմնավորվում են ու վերափոխվում խորհրդավոր, պտրեպախտական տրագիկաբուր: Փուշին այցի է գալիս Ավադ այլմոլորակայինը, որ երկար կյանք է խոստանում նրան, միայն թե ինքն հուզող հարցի պատասխանը տա. ցանկանում է Փուշը հետագայում բնակվել երկրագնդի

վրա, լինել երկրագնդի բնակիչ, թե ոչ: Ստանալով այդ հարցի պատասխանը՝ Ավադը բանգովում է, և նրա միջից դուրս է գալիս Օզկանան այլմոլորակայինը, որը, իր հերթին, պիտի ստանա մահամեղք վերջին գիրը՝ նամակը, մինչև լուսաբաց: Տարօրինակ տեսիլները հաջորդում են մեկը մյուսին, այլաբանությամբ հեղեղել հետզհետե սաստկանում է ու վերածվում խորխորտիկոց ցնորքի, որտեղ սպիտակ խալաթավոր կանանց իսկազար խոմերը ճանների կտորոտ է իրակացնում, անգլոյալ մարդիկ բլրտ են խաղում, Լուսավորչի աջը դառնում է պրոթեզ, իսկ մահանքն սևաթիկ հրեշտակը օպերային մենեթը էլ կատարում:

Փուշը ծակում է իրականությանն ու պատրանքի, գաղափարների և ասելիքի, խորհրդավորի և անհեթեթի սահմանը և մեծումը՝ մեզ թողնելով Ուլթմենի պրեփան, ինչոյանի արձակը և Սուրեն Բաբայանի կինոն: **ՍՕ**

Երաժշտությունը կարող է փրկել մարդուն

«Կյանքը նորից սկսել չորիկված պատմություն», ռեժ. Իվան Տվերդովսկի, ԱՄՆ/Ռուսաստան (Հայկական համայնապատկեր), «Մոսկվա» կ/թ, Կարմիր դահլիճ, 17.07 (12:00)

Օրբելյան երկայրների կինոկենսագիրը դառնալու Բորիս Գորոխների ցանկությունն ի կատար անվելու ուշ, բայց ոչ ուշացած՝ կարծես ի հավաստումն «Կյանքը նորից սկսել. չորիկված պատմություն» վերնագրում ամփոփված իմաստություն, թե երբեք էլ ուշ չէ կյանքը նորից սկսել, բացի դեռ այդ կյանքը շարունակվում է:

Գորոխենն առավել հայտնի է իբրև պատմական-ազգային ժամրի ստանյան վավերագրական ֆիլմերի սցենարիստ և իրավամբ կարող է համարվել ավալ ֆիլմի հեղինակը: Շուրջ մեկ ու կես ժամ ներկայացրելու ծայրը, փոքր ընդհատումներով, պատմում է Կոնստանտին Օրբելյանի ընտանիքի պատմությունը, թե ինչպես մի օր իրավական բազմազգ Բարձրում կրթամիկ սարդո ընտանիքի հորը՝ Արապարտ Օրբելյանին արքայազնից ու գնդակահարելից, թե ինչպես եկան նրանց մոր հետևից, և ինչպես ստանյան թոնանշումների գոհ դարձած ավատավոր բողևիկների զավակները՝ հեզգամյա Կատրինն ու իր կողակցերը՝ 12-ամյա Գարիկը, հայտնվեցին իր փրկողներում: Հետո կյանքը բաժանեց

նաև երախյուններին. Գարիկը հայտնվեց օվկիանոսից այն կողմ՝ Միացյալ Նահանգներում, իսկ Կատրինն մի գեղեցիկ օր՝ Երևանում, որտեղ հիմնեց մեզ համար արդեն լեգենդար ջազ բնուր:

Երանց ընտանիքի պատմությունը՝ երկրեն աշխարհի ձևավորումից մինչև մեր օրերը, երբ աշխարհը պատվում է նոր սարդ պատերազմի արատառով, Գորոխենի հեղինակած ֆիլմը վերածում է պատմության մի ուշացրակ դասի և վավերագրական կինոպոպուլյարի, որտեղ մարդկային ճակատագրերի վայրկյալներումը ծավալում են XX դարի աշխարհաբաղադարական դարակազմիկ իրադարձությունների ֆոնը:

Ֆիլմում կարող գտնվում է ընտանեկան ֆոտո- և վիդեո- արխիվային հարուստ, բազմազան նյութ: Հանդիսատեսին հետ մտերմիկ գրույցի են թողնում հենց ինքը՝ Կոնստանտին Օրբելյանը, երբոր ընտանիքի անդամները, մերձավորները: Խորհրդանշական է, որ երբոր երկու որդիներից փոքրը՝ նույնպես ճանաչված երաժիշտ, հոլերոբոր անվանակիրը՝ Կոնստանտին Օրբելյանն է խոսում ու պատմում իրենց կյանքի մասին, իսկ մեծը՝ Օրան, պարպել է չի չերևում մնալով իրականության մեջ ժպտալից մի նոր ավալ երախյ, ում մասին գուցե մի օր կնկարող Օրբելյան երախյունի հայտնի վավերագրությունը: **ՍՕ**

Amos Gitai

Ունենալով ճարտարապետի կրթություն՝ Իսրայելի ամենահակասական ռեժիսորներից մեկը՝ Ամոս Գիտայը, իր կարիերան սկսել է վավերագրական ֆիլմերով: Գիտայի ֆիլմերը՝ նվիրված Իսրայել-արաբական հակամարտությանը, մեկնաբանում են Միջին Արևելքում ձևավորված հարաբերությունները: 1970-ականներից մինչև այսօր նրա ֆիլմերի հիմնական թեմաներն են եղել գաղթը, կրոնը, հայրենիքը: Նրա ֆիլմերը հայտնի են երկարատև կտրերով ու դասական կամ էլ հրեական ազգային երաժշտության գործածումով: Նրա աշխատանքը մեծ գնահատականի է արժանացել միջազգային կինոփառատոներում՝ օրինակ Բեռլինում և Կաննում: Վերջին «Անա Արաբիա» ֆիլմը մեկ կարգով նկարված մի ստեղծագործություն, Յաֆֆա բնակավայրի դիմանկարն է, որտեղ արաբներն ու հրեաները խաղաղ ապրում են կողք կողքի:

Անցած մի քանի տարիներին ձեր ֆիլմերի բազմաթիվ հետախայաց ցուցադրություններ են եղել: Ի՞նչ եք գգում, երբ հետադարձ հայացք եք գցում ձեր մասնագիտական ճանապարհին:
 Ես իմ աշխատանքում էլ եմ սիրում հետ ու առաջ ճանաչողություններ անել: Հաճախ եմ անդրադառնում նախորդ ֆիլմերիս: Ի վերջո մասնագիտությամբ ճարտարապետ եմ, այն իմաստով, որ ռեժիսորական աշխատանքում ինձ համար ոչ միայն ներկայացվող պատմությունն է կարևոր, այլև որպես կատարվածը: Ֆիլմն իրար է կապում պատմությունը, թեման ու ձևը: Այնպես որ լավ ֆիլմը պետք է ճիշտ կատարի այս բոլոր գործառնությունները ու իրոր ստեղծ ունենա, քանզի իրականում մենք հաճախ ենք օգտագործում բառեր, որոնք իմաստագրվել են: Մենք պետք է ֆիլմն օգտագործենք իրականությունը արտացոլելու համար, բայց միևնույն ժամանակ չենք կարող անտեսել նաև ձևը:

Բայց ձեր ֆիլմերի հերոսներից շատերը իրենց հիշողություններից բազմաթիվ պատմություններ են պատմում:
 Մայրս շատ իմաստուն կին էր, իսկ հայրս՝ ճարտարապետ: Այնպես որ իմ աշխատանքում առաջնորդվում եմ բովանդակության ու ձևի ունեցիկներով: Կինոն նաև հիշողության մասին է: Կինոն խոսեցնում ու պահանջացնում է հիշողությունները: Իմ կարծիքով մենք չափազանց արագ կուտակում ենք մեծ քանակությամբ հիշողություններ: Այնպես, որ կինոն ամեն ինչ ևս մեկ անգամ ի մի բերելու հրաշքային տարրերակ է:

Ձեր ֆիլմերում հաճախ են գերակշռում կանանց կերպարները, նրանք ձեր պատմությունների կենտրոնում են: Ինչո՞ւ է պայմանավորված այս ընտրությունը:
 Ըստ իմ Միջին Արևելքում տղամարդկանց դերակատարումը չափազանց մեծ է: Գուցե հենց սա է պատճառը, որ այս տարածաշրջանում այդքան շատ են հակամարտությունները՝ առաջ իրար հետ կռվող դեռահաս արջորներ լինեն: Մենք պետք է դիմենք կանանց իմաստասրային, զույգ միայն այդ ժամանակ մեզ կհասցրվի այս տարածաշրջանում խաղաղություն հաստատել: Հակամարտության մեջ ներգրավված մարդիկ սովորաբար հակված են բողոքի դասակարգել շատ կատեգորիկ սկզբունքով՝ ասելով, որ այս մեկը հիշեցուկ է, իսկ մյուսը՝ ստատանա: Բայց իրականում հակամարտող երկու կողմերին էլ բնորոշ են թե բարությունը, թե չարությունը: Այնպես որ կարծում եմ, որ խաղաղությունը միայն այն ժամանակ է հնարավոր, երբ ճանաչես ու ընդունես հակառակ կողմի էությունը:

Այս տեսակետը հստակ արտահայտված է «Անա Արաբիա» ֆիլմում: Որքե՞ն խորհրդանշական իմաստ ունի այն, որ ֆիլմի հերոսուհին՝ երիտասարդ լրագրողուհի Յանը, կարծես շատ պասիվ ու անտարբեր է լսում Յաֆֆայի բնակիչների խոսակցությունները:
 1960-ականներին ու 70-ականներին վավերագրական ժանրում աշխատող որոշ ռեժիսորները կարծում էին, թե այս կամ այն անմասնակից հասարակություն ֆիլմը նկարահանելու համար անհրաժեշտ է, որ իրենք էլ դառնան այդ հասարակության անդամներ: Ես այս մտղեցումը սխալ եմ համարում: Ես իրք

ուզում էի, որ Յանի համար այդ համայնքն օտար մնար: Տե՛ղք այդ պատճառով էլ ես ժամանակակից երիտասարդ կնոջ նման է հագնված ու չի միանում այդ միջավայրին: Այգրում ես նույնիսկ մի քիչ անտարբեր եմ թվում: Իսկ հետո նրան սկսում են աստիճանաբար հետաքրքրել այդ բնակավայրի բնակիչների պատմությունները:

«Անա Արաբիայի» թեմատիկ միասնությունն արտահայտված է նաև ընտրված ձևի միջոցով, քանի որ ամբողջ ֆիլմը բաղկացած է մեկ ամբողջական պլանից: Կպատմե՞ք այդ մասին:
 Ֆիլմերիցս շատերում կան նման որոշակի դրվագներ, բայց այս անգամ ես որոշել էի ամբողջ ֆիլմը մեկ կադրով նկարել: Մենք ինչ վործք արեցինք, որոնցից հինգը շատ վատն էին, ու ստիպված էի դրանք կեսից ընդհատել: Պրոմեթեայի ժամանակ շատերը խտատվանցինք, որ իրենք չէին նկատել, որ ամբողջ ֆիլմը ընդամենը մեկ կադրից է բաղկացած: Ըստ իս՝ այս տեխնոլոգիայի միջոցով հնարավոր է դառնում այլ կերպ ներկայացնել մարդկանց խոսակցությունները: Որպես Իսրայելի քաղաքացի եմ կարծում եմ, որ հրեաների ու արաբների հարաբերությունները չպետք է ընդհատվեն: Եվ ես այս նույն տեսակետն ասես կինոյի լեզվով եմ արտահայտել չընդհատելով կադրը: Բարեխախտաբար թվալին են կենտրոնացված շնորհիվ իմ այս մտահայեցումը հնարավոր դարձավ իրականացնելը:

Իհն՞ թվային նկարահանումների մասին ի՞նչ կարծիքի եք, ինչպե՞ս եք պատկերացնում կինոյի ապագան:
 Կինոդպրոցների խնդիրն այն է, որ նրանք չափազանց մեծ թվով մասնագետներ են պատրաստում, ինչի հետևանքով էլ երիտասարդ սերունդը տուժում է, քանի որ այն բավականաչափ ընդլվզող ու նախաձեռնող չէ: Նրանք պարզապես պետք է իհն՞ սերնդին արագի տան: Այդպես է զարգանում մշակույթը:

Ո՞ր կինոգործիչներն են, ըստ ձեզ, իրենց նախորդներից «արացի տվել»:
 Մասնագետները, օրինակ Ֆասրիդդինը (*ICC - 0001*): Ինձ ռեժիսորներն են ոգեշնչում, նրանց ստեղծագործությունը, անպայման չէ՛ կոնկրետ մի ֆիլմ լինի: Խոսքը նոր մեկնաբանությունների հետանկարներ բացելու մասին է: Դրա շնորհիվ մարդն ավելի է հարստանում: Օրինակ ես ինձ պրոֆեսիոնալ չեմ համարում: Ես դեմ տվրելու շատ բան ունեմ: Ն՛Տ

Originally trained as an architect, Israel's most controversial filmmaker Amos Gitai started his career making documentaries. Inspired and driven by the disruptive Arab-Israeli conflict, Gitai's films question and comment on existing attitudes in the Middle East. Themes like exile, religion and homeland have been at the heart of his work from the 1970's to this day. His rise to fame started when he transposed his documentarist sense for raw reality to feature films. His work is known for its lengthy shots and use of classical or Israeli folk music. Often he confronts the audience by putting you right in the middle of the situation at the beginning of the film. His work has been celebrated outside of Israel by film festivals all over the world like Berlin and Cannes. His latest film *Ana Arabi*, an ambitious portrait in a single take of a settlement in Jaffa where Arabs and Jews live together peacefully, was selected for the official competition of the Venice Film Festival last year.

There have been many retrospectives of your work the last few years. How do you feel about looking back on your career?
 I think that's fine. In my own work I make journeys back and forth, too: I often make references to my previous films. In that way, I'm still an architect, in the sense that I'm not a story-oriented director. The cinema connects story, theme and form. So a good film has to do all of this and really say something, because we have too many words which are empty of meaning. We should use film as a way to reflect, but at the same time we cannot neglect the form.

Although you say you're not a story-oriented director, throughout your work your characters share a lot of memories and tell stories.
 My mother was a great thinker and my father was an architect, so I am between narrative and form. Also, cinema is about memory. It conserves it. I think we digest memory too quickly. So cinema is a good way to reflect on things once more.

Female characters often determine the movement in your films and are at the center of your stories. What brings you to this choice?

I think the Middle East is too male-oriented. Maybe this is even one of the reasons for the many conflicts in the region – like little roosters pecking at each other. I think we need to inject female energy, and hope that they will not convert themselves into men. We should use some of the wisdom of women; perhaps only then can we pacify this region. The people involved in the conflicts have the perception that 'this guy' is completely angelic, and 'the other' totally devilish. The truth of course is that actually, each side is both. So I think peace will only be achieved by recognizing the other. If people aim for perfection through Allah or God or whatever, it enforces repression, for instance of the Palestinian memory of their territory or the abuse of women by Arab husbands. I want to escape the notion of perfection. Life is full of contradictions, full of disagreement. Peace is about accepting the other even if you're not in agreement.

This viewpoint is very clear in *Ana Arabi*. Is it meant to be symbolic that the main character, the young journalist Yael, seems to only listen passively to the inhabitants of this settlement in Jaffa?
 In the 1960s and 1970s some documentary filmmakers thought that if they would go and film some underprivileged community they needed to become members of that community. For me that is fake. I really wanted Yael to be a stranger; that's why she's dressed like a modern young woman and not melting into the environment. In the beginning she's even a little disinterested. Along the way she gets more involved in the stories the inhabitants tell her. I think actress Yuval Scharf plays this very graciously. It's one of the most difficult things: having two actors in the frame where one has to act more passively. She doesn't steal the show, but I think Yuval gives a very tender performance.

Part of the thematic unity in *Ana Arabi* is also expressed in its form, as it is filmed in a single shot. What was that like?
 Very interesting. It was something I decided from the beginning. There are sequence shots in many of my films, but this time I wanted to try and make an entire film in a single shot. We did nine takes, five of which were no good at all, I had to stop them in the middle. At the premiere, someone said to me that they didn't notice it was one shot, which I considered a big compliment, because it means that the formal elements and the technology didn't take over. I also think it shows conversations between people in another way. As a citizen of Israel, I think the relation between Jews and Arabs should not be interrupted. So when I translate this to my own language of film, to the syntax of cinema, I also don't want to interrupt. Therefore I don't cut. It had to be one shot. Filming digitally has opened up this option, and a lot of other.

What are your ideas about that, the future of filming digitally?
 The problem of film schools is that they recycle too much stuff, which oppresses the younger generation, who are not rebellious enough. They should give the older generation a kick in the ass. That's good! That's the way culture is made. People can really try to make another kind of cinema. The problem is also that they are sometimes ambitious in too limited a manner: looking for 'success', aiming for the red carpet. But that's not what filmmaking is about.

Which filmmakers do you think are 'kicking ass'?
 Some dead ones, like Fassbinder! (*laughs*) I am inspired by directors, by bodies of work, not necessarily by a single film. It's about opening perspectives to different interpretations. So the person is more interesting. I actually don't consider myself a professional.

You wouldn't call yourself a filmmaker?
 Yes, I do. But I didn't study 'filmmaking'. I think it's more valuable to study something to develop your own ideas and then transpose them to the medium you want to work with. NH

Stumbling Through a Lost Paradise

Jauja (Lisandro Alonso, Argentina, 2014), 17-7, 10:00 and 20:00, Moscow Cinema, Blue Hall

The first shot of Lisandro Alonso's fifth feature *Jauja*, presented as a kind of prologue, already contains the essential elements of the film that will follow. After a series of title cards which briefly introduce the mythical land of Jauja, a paradise on earth that many have tried in vain to find, we focus on two figures sitting on a rock, the wide grasslands of the Patagonian landscape behind them. They are a father, Danish captain Dinesen who has come to this land that will become Argentina as part of a mission to clear a path for Western colonists, and his daughter Ingeborg. Inge, as he affectionately calls her, wants a dog, one that follows her everywhere she goes. Her father says she will get one when they return home to Denmark.

And there we have it: a father and a daughter. And: the return home, a dog's loyalty, and most of all that landscape, captured by Finnish cinematographer Timo Salminen in an old-fashioned square frame with rounded corners. These are the elements that Alonso uses to weave his beguiling, meditative tale. In terms of its plot, the film consists of nothing more than Dinesen's desperate search for his daughter, after she runs off from the encampment with a young Spanish soldier. Formally, too, Alonso sticks to his trademark minimalism, capturing the action (or lack thereof) in long, mostly static shots, with the grandiose landscapes often overshadowing the human figures moving through it.

Still, Alonso makes some marked departures from his previous work. For one, *Jauja* is his first period piece: although the film does not specify its period, the story takes place during the European genocide of indigenous South American people in the late 19th Century. Nevertheless, as Dinesen's search grows more desperate, and the landscapes

he moves through become more overbearing, time seems to lose its grasp on things as well. This marks a second departure for Alonso: while his previous films told earthbound stories of characters stuck in the mud and muck of the world, *Jauja* builds on this with a more mythical, even mystical atmosphere. Thirdly, Alonso has for the first time worked with a professional actor: Viggo Mortensen. The two met at the Toronto Film Festival, and Alonso claims he had wanted to work with Mortensen ever since, "the way you could fantasize about playing on the national soccer team." Mortensen's casting is not as big a stretch as it may seem, though: having an American mother and Danish father, Mortensen lived in Argentina

for most of his childhood and is fluent in Spanish. His character's muddled Spanish pronunciation, with a thick Danish accent that's part of a general air of clumsiness that surrounds Dinesen in the first half of the film, was therefore a challenge for the actor. "I think I'm going to have to imitate my father!", he joked before filming started.

Beneath *Jauja*'s minimalist surface shimmers a complex heart, full of rich ideas. Ideas about the colonial past and its results in the present. Ideas about the transcendence of human life. Ideas about what 'paradise' means. None of these are laid out thick; instead, we have to work for them, tease them out of the film's rich and mysterious textures. And what marvelous work it is. **JB**

A Taste of Honey

The Beekeeper (Mano Khalil, Switzerland, 2013), 17-7, 12:00 and 17:00, Moscow Cinema, Small Hall 1

Mano Khalil's *The Beekeeper* (*Der Imker*) tells the story of a Middle-Eastern refugee in Europe. But not one that is typical for our times, in which refugees from Iraq and Syria are becoming one of Europe's prime concerns. In what the director himself has described as a docudrama, Khalil (himself a Syrian emigre of Kurdish descent, who moved to Switzerland in the 1990s) portrays Ibrahim Gezer, a Kurdish refugee from Turkey.

Gezer fled to Europe from troubled Turkey in the early 1990s, when the Kurdistan Workers' Party started its activities. Gezer's extended family was heavily involved in the conflict and he still suffers the consequences, even in Europe. Through his story we see the private side of geopolitical conflict, with Gezer speaking of the horrors he lived through from peaceful Switzerland, where he has tried to become part of the community. The one thing that has remained constant is his job as a beekeeper.

Gezer's story can be seen as a manual on how to survive when you lose everything, and on how to integrate and overcome so-called cultural differences. His story goes beyond those kinds of differences, in large part due to his profession and its subjects: the bees. These companions are perhaps the only thing Gezer has kept, as a piece of his previous life in his new life. It seems it brings a little taste of honey to his bitter background. **DV**

From Moscow to Vladivostok

Cinetrain: Russian Winter (Cristina Picchi, Sandhya Daisy Sundaram, Benny Jaberg, Dieter Deswarte, Tristan Daws & Bernadett Tuza-Ritter, Russia, 2013), 17-7, 10:00 and 19:00, Moscow Cinema, Small Hall 1

"Drinking replaces the process of searching for one's identity." Vodka is one of the seven stereotypes of the Russian people which are explored in the impressive anthology of short documentaries *Cinetrain: Russian Winter*, filmed across remote and wild Siberian landscapes.

The project is a follow-up of a 1930s venture, in which Soviet director Alexandr Medvedkin traveled across Russia with a film crew to document the industrial achievements of the Soviet Union. While doing so, however, he also managed to depict the reality of marginalised communities he encountered on the way. In 2013, 21 young filmmakers from across the world set out on a similar quest to create

a dialogue with the Russians, crossing the country by train from Moscow to Vladivostok and back. The result is a profound compilation which lays bare the Russian spirit, flavour and rites, endured at minus 35 degrees Celsius.

In the majestic, intimidating and bleach-white northern landscape, there's a thin line between life and death. Civilization negotiates its struggle with nature. In this harsh environment, vodka stimulates imagination and teleportation becomes an achievable goal. A drifting 1984 Lada freezing even on the inside is a family talisman and the only means of transportation. The traditional Epiphany, a bare-naked dip in a freezing lake, is a deeply intimate, purifying event. Russian fairytales about bears become more precious the longer they are retold. Happiness means having healthy children, grandchildren and parents, all the while nostalgically pining for lost Soviet times.

At its core, *Russian Winter* is a consistent weave of seven different interpretations, ranging from ludicrous humor to sinister trance. The prevailing taste at the end of this search for the Russian character is a bitter void, filled with personal failures and distilled dreams. **AC**

Too Much Compassion

Still Life (Uberto Pasolini, UK/Italy, 2013), 17-7, 18:00, Moscow Cinema, Blue Hall

The English language allows for multiple interpretations of the title of Uberto Pasolini's second feature *Still Life*. Does it deal with a person standing still? Or is it a person experiencing life once more?

A still life, of course, is also a classic genre in painting and photography, in which tableaux of collected items are portrayed. The film's main character John May (Eddie Marsan) does the same, in a way: as a council worker his job is to find the next of kin of those who have died alone. His work entails going through personal items like photo albums and bills to trace, like a detective, any lawful heirs to the deceased's possessions. But May goes beyond the call of duty: his compassion for the dead leads him to write personal eulogies and select music only he will hear, as the only visitor at their funerals.

Pasolini paints May's world in bleak colors, though there's room for some dry British humor, epitomized by an upbeat morgue worker who often deals with Mr. May's cases. While Pasolini, best known as the producer of hit comedy *The Full Monty* (1997), mostly steers away from comedic material, the light-hearted editing still places *Still Life* in a similar style of storytelling.

Pasolini spent several months visiting houses of the recently deceased with real council officers in various London districts to create his main character. A horrible conclusion dawned on him from this research: Western society treats its dead, and thus the living, as disposable and unworthy of attention. Case in point: May's boss, who prefers an efficient cremation and thinks May's empathy is too costly. He's allowed one last case before he's made redundant. When his neighbor Billy Stoke is found dead, May visits the flat to search for clues and sees a mirror image of his own – except that Stoke's is full of garbage and dirty dishes. While finding connections, May will have an unexpected encounter with someone who confronts him with the stillness in his own life. **NH**

A Platform for Collaboration

Sevda Usanoğlu wins Armenia-Turkey Cinema Platform Award

Last night, the 6th Armenia-Turkey Cinema Platform came to a festive end with the announcement of the winning project. Of the ten selected projects, the jury gave first prize to *A Blurry Pastel Painting* by Turkish director/producer Sevda Usanoğlu, who was awarded \$10,000 to help her turn the project into a full-fledged film.

A second project, *On the Steps of Tchouhadjian* by Mesut Tufan received a special mention from the jury, consisting of Gideon Koppel (director, UK), Cigdem Mater (Anadolu Kültür, Turkey), Melek Ulagay Taylan (writer/director/producer, Turkey), Emine Yildirim (director, Turkey), Manana Aslamazyan (journalist, Armenia), Gevorg Ter-Gabrielyan (president of the Eurasia Foundation, Armenia) and Naira Sultanyan (Political Officer at the British Embassy, Armenia).

The Armenia-Turkey Cinema Platform, an initiative of the Turkish non-profit company Anadolu Kültür and GAIFF, was created in 2008 to establish

Sevda Usanoğlu (left) on the set of her previous film

a system through which filmmakers from these two countries get a chance to collaborate and produce films together. Using film as a means for a social

and cultural dialogue, the Armenia-Turkey Cinema platform is aimed at cinema specialists from both sides of the border.

The platform is mainly focussed on the development of short and feature-length projects, the exchange of experience between colleagues, and increasing coproduction in all aspects of movie-making. Over the last five years, 15 short documentary projects have been financed through the platform, some of which have gained considerable recognition in the international film arena. For example, the documentary *Saroyanland* by Lusin Dink is also having festival success: awarded as the Best Armenian Documentary at the Golden Apricot International Film Festival in 2013, the film has since been selected in competition at several other festivals.

The short children's film *Ziagan* by Derya Durmaz and Emine Yildirim won both the audience award and the jury prize at a short film showcase in Cannes and will be the opening film of the Tokyo Children's Film Festival. It is one of two former ATPC project screening at GAIFF this year, along with *Diyan* by Devrim Akkaya. Here's hoping we can welcome this year's winners at next year's festival! **GB**

The power of the screen

Following yesterday's screening of *Presumed Guilty* in the Cinema for Social Change program, a public discussion was held. Polish anti-communist protester and ideologist for the Solidarnost movement Adam Michnik and film theorist Richard Peña took the floor, in a talk moderated by journalist Nune Sargsyan.

Peña spoke first. "Since I specialize in film history and I know what totalitarianism and dictatorship are, I feel it's important to have this discussion in Armenia, which has now been independent for 20 years. The experience of countries which have been on a similar path can be very instructive." Michnik added that in his view, "we are all freedom and justice fighters. In a democratic society the masters of the country are the citizens, so you must not accept everything. You must protest, rise up and fight, just like the hero of the film we just saw. He's a non-conformist, a brave individual."

Local experts were also present for the debate.

Avetik Ishkhanyan, Chairman of the Armenian office of the Helsinki Committee, highlighted the importance of cinema in the context of making social changes: "Film is the most popular of arts, and documentary cinema in particular contains in it a great emotional energy. Watching films by Wajda and Kawalerowicz, we understand that we can live our lives differently." Armenian journalist Zaruhi Mejlumyan added: "We are a post-Soviet country and the influences of the old formation can still be seen. The young generation gives us a lot of hope, because it doesn't carry the weight of the past and is able to fight. This shows that our democratic country indeed has a future."

Journalist and blogger Temik Khalapyan concluded by extending Peña's thought. "Yes, experiences from Europe and the rest of the world will indeed help us. A field of constructive critics is forming in Armenia. Thank God there are people in the media who are devoted to their job and unafraid, who continue to make journalistic investigations." **MT/MM**

Adam Michnik

Slumdog Star

Star (Anna Melikyan, Russia, 2014), 16-7, 21:00 and 17-7, 19:00, Cinema Star

A story of two women in the modern world. Masha is a frivolous young girl with dreams of fame and stardom. For her, the most important thing to achieve these goals is to be good-looking; everything else is secondary. She constantly visits a plastic surgeon, changing her appearance day by day. She's relentless in her pursuit of money, using everyone around her.

Parallel to this, we see life in the luxurious Rublyovka area in the west of Moscow. Remove the smokescreen of money and diamonds, and you see that this reality doesn't differ that much from life on the outskirts of the city. Money is master and com-

mander in this world; if you're rich you can organize an exhibition in an art gallery or a charity for the homeless, as meager ways to justify your lifestyle. This is the life of an oligarch, his wife Rita, and his son from a former marriage. Rita desperately wants to get pregnant, but alas. When she finds out she's incurably ill, nothing seems to matter to her anymore, leading her husband to kick her out on the street. Through a coincidental meeting, Rita ends up living with Masha. Together they start a new life, simply trying to enjoy every moment as if it were their last.

Ten years from now, Masha will perhaps become famous, appear on the covers of magazines and maybe even be the new Bond girl. But then she'll go underground, because her oligarch husband will trap her in a golden cage just like Rita was trapped. She'll have all the money she desires, but she'll need an entirely different kind of surgery. **MT**

Unfinished Business

The Subscriber Is Temporarily Unavailable (Arman Yeritsyan, Russia/Armenia, 2014), 17-7, 21:00, Moscow Cinema, Small Hall 1 (with *We Just Wanted to Be Happy*) and 18-7, 12:30, Moscow Cinema, Red Hall

It took seven years for Armenian documentary director Arman Yeritsyan to finish his latest film, which portrays a simple undertaker. At first the director thought that everything was going according to plan. He soon realized, however, that the film simply would not work. Reality mirrored on film did not become art. To deal with this, he decided to make a short movie about how the movie he had intended to make failed.

Here are the producers of the failed project, scolding Yeritsyan, shouting that in seven years he could have adapted Tolstoy's *War and Peace* if he had wanted to. Here is the accountant of the film, calling about the many problems during production. Here is a critic, constructively and thoughtfully analyzing the material and the reasons for Yeritsyan's failure.

Later on the film enters the realm of fiction, which begs the question if there really is no art, no film, if the main characters doesn't have an inner conflict. If he did, this would inevitably have led to a cleansing catharsis – the basis of true art, according to Aristotle. Yeritsyan's experimental documentary seeks an answer to this issue, which is central to modern-day cinema. **MT**

Apricot Talks at Tumo

A Georgian day at the TUMO Center for Creative Technologies, with not one but two Apricot Talks. At 12:00, Otari Iosseliani will speak about his work preceding the official opening of his Retrospective program (see below). Then at 17:30, director Levan Koguashvili (*Blind Dates*, selected for the GAIFF Feature Competition) will take the stage. A bus service is available to and from the TUMO Center, located about 20 minutes from the Moscow Cinema.

Bring the Peña

15:00, Nairi Cinema. Richard Peña, professor in Film Studies at Columbia University New York and one of the curators of the Cinema for Social Change program at GAIFF, will give a workshop entitled "The Beginnings of Independent African American Cinema".

Otar Iosseliani Retrospective

16:00, Moscow Cinema, Red Hall. The Otari Iosseliani Retrospective will open with a screening of *Chantrapas*, the most recent film by the 80-year-old Georgian/French director. An interview with Iosseliani will be published in tomorrow's Daily.

Midnight Wrap-up

24:00, The Club. Film gurus and GAIFF guests are invited for a daily wrap-up meeting over drinks.

CONVERSATION

Critic: Why does your wife always act in your films?

Director: Not true.

Critic: In all your films except one.

Director: Does that one not count?

Critic: You're right, this film without your wife counts too. Why do you think this film was your most successful one?

Peter